

Jednom ću ti pisati-Goran Tadić

Jednom ću ti pisati o tome kako sam mogao biti srećan.
Pokušaću da ne budem nesrećan zbog sećanja na propuštenu sreću.
To je tako, srećni životi uvek su tuđi, a nama pripadnu ovi naši,
pa se pitamo kako li je tek onima, kojima su naši životi tuđi.

Jednom ću ti pisati o tome kako sam postao nepismen,
kako je sve stalo i nestalo, jer živim samo ono što pišem.
Sećaš li se ljubavi? Pisao sam je velikim, kitnjastim slovima,
kao da je Bogom dana, kao da si Bogom dana
da je pred spavanje i pred buđenje čitaš
nekontrolisanim treptajima zaslepljenog srca,
da se čudiš kako umem da predvidim
šta ćeš osetiti kada budeš čitala
šta sve ume na srce da mi padne
kada poželim da te ne želim takvu kakva si.

Jednom ću napisati, ali samo jednom, čitav svoj život.
Nasmejaću te i dosaditi već na prvoj strani,
al' mamiće te slova mog neuspeha,
po isprekidanoj liniji života, preslikanoj sa mog dlana,
slična slovima, kojima sam postigao nemoguće – dodirnuo ti srce.
Čitaćeš između redova ono što nisam umeo da napišem,
ostaćeš slovoljubiva čitavog života, ali ćeš proklinjati svako slovo,
kojim sam priznao ono što niko, ni sa klinovima pod nohtima, ne bi priznao.
Neka sam i ja proklet, kad nisam predviđen za nešto ozbiljnije od ljubavi.
Crko, dabogda, kad zbog druge žene mrzim ljubav!
Toliko je mrzim da bih voleo da ni tebe ne volim.
Šta sam to, zaboga, u tebi zaboravio, pa ne umem da te zaboravim?

Jednom ću ti pisati, pa ću te pitati da li si svesna
da je svaki tvoj pokret putokaz i smernica mojim potezima
i da li znaš da je sve što osećaš moja zasluga,
jer sve što osećam tebi poklanjam, meni ne treba.

Znaš li koliko si lepa? To se ne vidi u ogledalu.
To samo ja umem da vidim i zapišem,
jer želim da se čitaš onako kako te vidim.
Namerno si toliko lepa, samo da bi mi pravila zazubice i zausnice,
da mi voda na usta, a krv na srce poteče,
kada se setim da sam ljubio nepregledno prostranstvo tvoje duše,
zbijeno u nemerljivo malom prostoru između mojih usana
i kože na tvojim kopcima,
ramenima, leđima, grudima, kolenima, stopalima...
Gde to ima?
Jednom ću ti i o tome pisati. To moraš pročitati.

Nisam ja, mila moja, nevoljen, kao što osećaš.
Nisam lud da ne budem voljen samo zato što me ne voliš.
Tvoje je da postojiš, a to radiš baš onako kako želim.
Kud ću veće ljubavi od toga?

Znaš li da me strah da napišem koliko te volim?
U strahu su velike oči, skoro koliko i srce u ljubavi,
zato i ne pišem, jer se bojim da mi srce ne iskoči
ako napišem da više od bilo čega želim da te vidim,
makar mi oči iskočile, makar bila poslednje što vidim.
Daće Bog, ako nije slep, da budeš poslednje što ću videti.